

Proloog

Oktober 2019

Wat had hij gedaan? Hij kokhalsde. Tijdens het moment dat hij haar wurgde, had ze zo wild om zich heen geslagen dat hij zijn handen van haar hals naar haar nek had verplaatst. Na een korte stevige ruk hoorde hij een hard knappend geluid.

Hijgend maakte hij zijn verkrampte vingers los. Hij voelde hoe het leven uit haar gleed toen haar lichaam verslapte en de weerstand uit haar lichaam vloeide. Haar handen gleden van zijn bovenarmen waaraan ze zich in haar doodsangst had vastgeklampt.

Maagzuur brandde in zijn keel. Hij slikte het snel door. Hij moest nu niet gaan overgeven. Koortsachtig tastte hij zijn lichaam af. Hij droeg handschoenen en een zwarte capuchon. Hij wilde geen DNA-sporen achterlaten.

Een schorre kreun werkte zich vanuit zijn keel omhoog en kwam door zijn mond naar buiten.

Hij was haar huis binnengeslopen. Ze stond in de keuken toen hij achter haar ging staan. Ze schrok niet eens, maar had hem over haar schouder minzaam aangekeken. Hij wist inmiddels dat Marie-Claire voor de duivel niet bang was. En toen zij hem zag staan, veranderde haar gezichtsuitdrukking van minzaam naar geërgerd alsof hij een waardeeloos sujet was.

‘Jij hier?’ had ze met een snerpande stem gevraagd terwijl ze gewoon doorging met het afwassen van een paar schoteltjes die ze druipend omkeerde en op het vaatdoekje legde.

Ze stopte en keerde zich om. Met een natte hand leunde ze op het aanrecht. Haar blik gleed langs zijn lichaam van beneden naar boven tot aan zijn capuchon, om hem vervolgens streng aan te kijken. Haar spitse kin omhoog, haar lippen tot een dunne streep samengeknepen.

‘Waar is het kind?’ had hij met een bleek vertrokken gezicht gevraagd.

Ze had hem afkeurend aangekeken, maar niet geantwoord.

‘Je hoort me wel,’ had hij met een luidere stem gezegd, ‘waar is het kind?’

‘Welk kind? Waar heb je het over?’ vroeg ze verveeld en ze draaide zich terug naar het aanrecht.

Hij stapte naar voren en keek haar van opzij aan. Hij stond nu zo dichtbij dat hij haar zure lichaamsgeur, vermengd met een vleugje parfum van Gloria Vanderbilt, kon ruiken. Hij walgde van haar geur, van haar stem en van haar houding.

‘Je had je wel iets netter kunnen kleden,’ had ze nuffig opgemerkt, ‘ik houd er niet van als mensen niet correct gekleed bij mij op visite komen. Dat had jij moeten weten.’

Woede borrelde omhoog vanuit zijn buik. Rode flitsen schoten heen en weer voor zijn ogen. Hij had ruw aan haar arm getrokken waardoor ze een kwartslag draaide. Wreed duwde hij haar achteruit tot ze met haar rug tegen de radiator stootte.

Haar mond zakte open van verbazing, maar dat duurde niet lang. Hij greep haar bij haar keel, legde zijn grote hand om haar hals en kneep haar luchtpijp dicht. Ze bleef hem stikkend, met halfgesloten ogen, minachtend aankijken. Die minachting maakte hem razend. Hij liet haar een moment los, draaide haar om waarbij ze murw in zijn armen hing en met een snelle krachtige ruk trok hij aan haar nek. Haar lichaam zeeg langzaam langs de radiator naar beneden toen hij haar losliet.

Hij trilde van emotie. Met gesloten oogleden bewoog hij zijn hoofd heen en weer. Het was haar eigen schuld, dacht hij wanhopig. Hij had haar niet hoeven vermoorden als ze hem gewoon verteld had waar het kind was.

Hoorde hij haar nu zuchten of was hij het zelf? Hij voelde de boosheid weer opvlammen.

‘Rotwijf!’ riep hij en hij schopte met een flinke uithaal tegen haar hoofd. Tegen haar nek. En nog eens... en nog eens!

Hij stopte even om nog een keer diep adem te halen en verzamelde al zijn boosheid om haar een laatste harde trap in haar middenrif te geven. De frustratie vloeide langzaam uit zijn lijf.

Hij sleepte zich met loodzware benen naar de goudgele sofa met franjes aan de zitting. Het veerde mee onder zijn gewicht. Hij kende dit soort bankstellen nog uit de tijd van zijn oma, die een groene had gehad.

Hij verwonderde zich over zijn eigen banale gedachten. Hij had eens ergens gelezen dat mensen tijdens traumatische momenten vaker gedachten hebben aan onbenullige zaken. Een soort van oerinstinct dat de zwaarte van het moment wat bagatelliseerde. Dit was traumatisch, want hij had nog nooit eerder een moord gepleegd.

Zijn handen trilden. Hij stond op. Ze kon hier niet blijven liggen. Hij moest een oplossing bedenken. Hij trok haar dode lichaam over de tegelvloer door de kamer en liet het voor de kamerdeur vallen, iets dat een bonkend geluid veroorzaakte.

Opnieuw liet hij zich op de sofa zakken. Hij keek naar haar. Haar blauwe, bolle ogen waren wijd opengesperd en keken hem nog steeds verwijtend aan.

Een schuldgevoel schoot door hem heen. Zelfs dood wist ze hem nog een rotgevoel te bezorgen. Hoe kon hij hier mee weggkomen? Hij was niet van plan om de rest van zijn leven voor haar op te geven. Niet voor haar! Niet nu hij zijn leven zo goed op de rit had.

Hij wreef in zijn handen waarbij zijn handschoenen over elkaar schuurden. Er liep een rilling over zijn rug.

Iemand eigenhandig vermoorden leek een huiveringwekkende daad, maar het was verbazingwekkend hoe je het flinterdunne laagje tussen leven en dood met zoveel gemak kon doorbreken. Machteloos sloeg hij met zijn vuist op de gladde notenhouten salontafel. Nu wist hij nog steeds niet waar het kind was...

De mond van Marie-Claire was vanuit de dunne streep half open gezakt, waardoor haar ene mondhoek lager kwam te liggen dan de andere, als een soort rare grijns. Met haar rechter wenkbrauw die omhoog was blijven staan, leek ze hem vragend aan te kijken.

Hij staaarde naar haar gezicht. God, wat was ze lelijk. Hij had dat altijd al gevonden, maar nu bleef die misselijkmakende grijns die ze tijdens haar leven ook al had gehad, constant op haar gezicht staan.

Hij boog zich iets voorover en bekeek haar grove gelaatstrekken. Wat een vreemde combinatie. Haar neus was iets te groot en haar ogen stonden te ver uit elkaar, maar het was vooral haar arrogante neerbuigende houding die haar oerlelijk had gemaakt.

Hij wilde vloeken, maar er kwam alleen een schorre kreet uit zijn mond. Waarom had hij haar nu eigenlijk vermoord? Was het omdat ze geen antwoord had gegeven? Was het haar minzame blik geweest? Was het omdat hij haar akelige snerpande stem niet meer wilde horen?

Resoluut sprong hij op. Hij had een idee.

Een tijdje later snoof hij buiten de kille herfstlucht diep in zijn longen. Hij baande zich een weg door de coniferen zodat hij precies uitkwam in de bocht van het grindpad, tussen het internaat en de camping, waar een bankje stond.

Er was niemand te bekennen.

Hij hoorde niets, behalve een allesoverheersende stilte. En zachtjes neuriede hij zijn favoriete liedje. Het kalmeerde hem.

My Child,

You were never meant to be

There can't be two of us

I need to be free...
